

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 34 (2013)

Δελτίον ΧΑΕ 34 (2013), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Τίτου Παπαμαστοράκη (1961-2010)

Οι βυζαντινές τοιχογραφίες του Αϊ-Μιχαήλ στο Βουνό στην Άνω Κορακιάνα Κέρκυρας

Παναγιώτης Λ. ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/dchae.1710](https://doi.org/10.12681/dchae.1710)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. Λ. (2013). Οι βυζαντινές τοιχογραφίες του Αϊ-Μιχαήλ στο Βουνό στην Άνω Κορακιάνα Κέρκυρας. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 34, 91–106. <https://doi.org/10.12681/dchae.1710>

ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΑΪ-ΜΙΧΑΗΛΗ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΣΤΗΝ ΑΝΩ ΚΟΡΑΚΙΑΝΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Τὸ ἀνατολικὸ τμήμα τοῦ μονόχωρου ξυλόστεγου ναοῦ τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ στὴν Ἄνω Κορακιὰνα Κερκύρας ἀνάγεται στὸν 11ο αἰῶνα καὶ διασώζει τοιχογραφίες ποὺ παρουσιάζουν πολλὲς ὁμοιότητες μὲ τὸν διάκοσμο τοῦ χρονολογημένου στὸ 1074/5 ναΐσκου τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου στὸ γειτονικὸ χωριὸ Ἅγιος Μάρκος, π.χ. στὴν Θεοφάνεια τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος, στὴν ἀπεικόνιση τοῦ ἐπωνύμου ἁγίου στὸ τεταρτοσφαίριο τῆς ἀψίδος καὶ στὴν χρῆση τῆς ἰσοψηφίας τῆς λέξεως ἀμὴν στὴν κτιτορικὴ ἐπιγραφή.

The east part of the single-aisled timber-roofed church of St. Michael in Ano Korakiana, Corfu, dates to the 11th century and preserves wall paintings that display many similarities with the decoration of the chapel of St. Mercurios, dated to 1074/5, in the neighboring village of Agios Markos, e.g. in the Theophany of the east gable, in the representation of the eponymous saint in the semi-dome of the apse and in the use of the numerical value of the word amen in the dedicatory inscription.

Ὁ ναὸς τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ στὴν βόρεια παρυφῆ τοῦ οἰκισμοῦ τῆς Ἄνω Κορακιάνας στὴν Κέρκυρα εἶναι μίᾳ ξυλόστεγη μονόχωρη αἵθουσα κτισμένη μὲ ἀργολιθοδομή, ἐσωτερικῶν διαστάσεων 12,20×3,98 μ. χωρὶς τὴν ἡμικυκλικὴ ἀψίδα ποὺ ἐξέχει στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ. Τὸ σημερινὸ κτήριο ἔχει ἐνσωματώσει στὸ ἀνατολικὸ τμήμα, καὶ μέχρις ἀποστάσεως 6,12 μ. ἀπὸ τὴν βορειοανατολικὴ γωνία, ἀρχαιότερο ναό, ποὺ εἶχε μικρότερο ὕψος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν τοιχοποιία τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. Στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο ἐγγράφονται ἐκατέρωθεν τῆς ἀψίδας δύο κόγχες. Στὴν νοτιοανατολικὴ γωνία τοῦ Ἱεροῦ προεξέχει ὁ φυσικὸς βράχος. Τὸ δάπεδο, στρωμένο μὲ ὀρθογώνιες πλάκες ἀπὸ πωρόλιθο, ἔχει καλυφθεῖ σὲ ὀρισμένα σημεῖα μὲ τσιμέντο. Τὸ ὀρθογώνιο παράθυρο τῆς ἀψίδας, τειχισμένο σήμερα, προήλθε ἀπὸ τὴν διεύρυνση τοῦ ἀρχικοῦ παραθύρου, κατὰ τὴν ὁποία καταστράφηκε μέρος τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ Ἱεροῦ. Μεταγενέστερο εἶναι καὶ τὸ ὀρθογώνιο παράθυρο στὸν νότιο τοῖχο τοῦ Ἱεροῦ. Ἡ εἴσοδος στὸ μνημεῖο γίνεται ἀπὸ δύο θύρες, ποὺ ἀνοίγονται στὴν δυτικὴ καὶ τὴν νότια πλευρὰ.

Μεγάλο μέρος τῆς στέγης κατέρρευσε περὶ τὸ 1970, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρουσιάσουν ἀπόκλιση οἱ πλάγιοι τοῖχοι. Ἡ τοιχοποιία στερεώθηκε, ἀντηρίδες κατασκευάσθηκαν στὴν βορειοανατολικὴ καὶ τὴν νοτιοανατολικὴ γωνία καὶ ἡ ξύλινη κεραμοσκεπὴς στέγη ἀνακατασκευάσθηκε τὸ 1976 ἀπὸ τὴν ἀρμοδιὰ 8ῆ Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Ἰωαννίνων ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ κ. Στέλιου Βλάχου. Τὸ 1987 στερεώθηκαν μεγάλες ρωγμές, μερικὲς διαμπερεῖς, σύμφωνα μὲ μελέτη στερεώσεως τοῦ κτηρίου ποὺ συνέταξε ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς κ. Σπύρος Βερβιτσιώτης. Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία τοποθέτησε τὸ 1984 ξύλινα παράθυρα μὲ μεταλλικὸ πλέγμα καὶ συντήρησε τὶς θύρες καὶ τὴν στέγη.

Τέμπλο ἀπὸ γυψόλιθο, ἐτοιμόρροπο ἀπὸ χρόνια, ἀνάγεται στὶς ἐπεμβάσεις τῆς ὄψιμης Ἐνετοκρατίας. Τὴν θέση τῶν φορητῶν εἰκόνων καταλαμβάνουν τοιχογραφίες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πολλὲ ἐφθαρμένες σήμερα, διατεταγμένες σὲ τέσσερις ζῶνες: θωράκια, δεσποτικὲς εἰκόνες, δωδεκάορτο, ἔνθρονοι ἀπόστολοι. Ὁ διάκοσμος τοῦ τέμπλου δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσει. Θέμα τῆς

Λέξεις κλειδιά

11ος αἰῶνας, Κέρκυρα, Θεοφάνεια, εἰκονογραφικὸ πρόγραμμα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος.

Keywords

11th century, Corfu, Theophany, iconographic program of Sanctuary.

μικρής αυτής μελέτης, αφιερωμένης στην μνήμη του Τίτου Παπαμαστοράκη - ό οποίος, σημειωτέον, στην άρχη της σταδιοδρομίας του διετέλεσε ειδικός μεταπτυχιακός υπότροφος της έδρας μου στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης -, είναι ό γραπτός διάκοσμος του άρχικου ναού, που σώζεται άποσπασματικά και σε κακή κατάσταση στην άνατολική πλευρά, σε μεγάλο μέρος της βορείας και σε μικρό μέρος της νοτίας, και άποκαλύφθηκε μεταξύ των έτων 1984 και 1997 κατά την διάρκεια έργων της έν Αθήναις Αρχαιολογικής Έταιρείας υπό την επίβλεψη του γράφοντος. Τις τοιχογραφίες συντήρησε ό άείμνηστος ζωγράφος-συντηρητής Πέτρος Καράγιαννης (1931-2001) με δαπάνη του Ίδρυματος Ίωάννου Φ. Κωστοπούλου, στο όποιο έκφράζω και από την θέση αυτή τις θερμότατες εύχαριστίες μου. Πολύτιμη ύπηρξε κατά τις εργασίες αυτές ή βοήθεια του φύλακος Αρχαιοτήτων Κώστα Χονδρογιάννη.

Άναφορές στο μνημείο, που μπορεί να ταυτισθεί με έκκλησίες μνημονευόμενες το 1753¹ και το 1820², έχουν γίνει στο *Αρχαιολογικόν Δελτίον* και, με την εύκαιρία της άποκαλύψεως των τοιχογραφιών του, στα *Πρακτικά της Αρχαιολογικής Έταιρείας*³. Ό γράφων το παρουσίασε συνοπτικά σε δύο έπιστημονικά συμπόσια⁴, τα τελευταία δε χρόνια άπαντούν σύντομες μνείες του⁵.

Τό άνατολικό άέτωμα καταλαμβάνει μία παράσταση Θεοφανείας, της όποιας σώζεται μόνο το κατώτερο τμήμα. Στο κέντρο, μέσα σε μετάλλιο, ό Χριστός Παντοκράτωρ σε προτομή, με καστανέρυθρο χιτώνα και γαλάζιο ίμάτιο, κρατεί άνοικτό εύαγγέλιο, όπου διαβάζεται το έδάφιο 8,12 του κατά Ίωάννην εύαγγελίου (Εικ. 3):

ΕΓΩ ΕΙ	ΤΗΧΙ ΕΝ
ΜΙ ΤΟ ΦΩΣ	ΤΗ ΚΟ
ΤΟΥ ΚΟΣ	ΤΕΙΑ ΑΛ
ΜΟΥ Ο ΑΚΟ	Λ ΕΞΕΙ
ΛΟΥΘΩ(ν)	ΤΟ ΦΩΣ
ΕΜΟΙ ΟΥ	ΤΗ Κ ΖΩ
[ΜΗ] ΠΕΡΗ<ΠΑ>	Η Κ

Τα γράμματα είναι καστανά και άνάμεσα στους στίχους μεσολαμβάνουν ρόδινες γραμμές.

Τό μετάλλιο περικλείεται από έπαλληλους κύκλους. Ό έσωτερικός είναι λευκός όδοντωτός και άκολουθεί ένας κυανόμαυρος, δεύτερος λευκός όδοντωτός, ένας κεραιόμορφος και ένας πλατύς κύκλος χρώματος ώχρας, διακοσμημένος με μονόχρωμο έλισσόμενο βλαστό, από τον όποιο εκφύονται ήμιανθέμια.

Άπό τα τέσσερα εύαγγελικά σύμβολα που περιέβαλλαν τον Χριστό, διατηρούνται άκέραια μόνο τα δύο. Άριστερά του Χριστού, χαμηλά, είναι ζωγραφισμένος καστανέρυθρος πτερωτός λέων (Εικ. 2), δεξιά μόσχος με κόκκινο σωμα και καστανά φτερά (Εικ. 1). Κρατούν κλειστό μαργαριτοκόσμητο βιβλίο. Πάνω από τον μόσχο διακρίνεται το βιβλίο του ζωδίου που ήταν ζωγραφισμένο εκεί.

Στην παρυφή του μετάλλιου του Χριστού και έν έπαφή προς το πλαίσιο του τεταρτοσφαιρίου της άψίδας είναι ζωγραφισμένοι δύο διπλοί κύκλοι χρώματος ώχρας, με κυανόμαυρη μαργαριτοκόσμητη παρυφή. Στο κέντρο του δεξιού κύκλου, που διατηρείται καλύτερα, ένας μικρότερος κύκλος, από όπου προβάλλουν σταυρός και άκτίνες, περικλείει ρόδακα (Εικ. 1). Κάτω από το μετάλλιο του Χριστού και τα ζώδια φύονται στο πράσινο έδαφος άνθη.

¹ Ίσως πρόκειται για τον «Ταξιάρχη τον άπάνω, γιούς της κληρονομίας του ποτέ πρωτοπαπά Σταματίου Μεταλινού». Βλ. Δ. Καπαδόχου, *Ναοί και μοναστήρια Κερκύρας-Παξών και Όθωνών στα μέσα του ΙΗ' αιώνα σύμφωνα με άνέκδοτα έγγραφα του Ίστορικού Αρχείου Κερκύρας*, Άθήνα 1994, 209.

² Σπ. Καρύδη, *Έκκλησιαστική γεωγραφία της Κέρκυρας τον 19ο αιώνα. Ό κατάλογος κλήρου και ναών του έτους 1820*, Κέρκυρα 2004, άριθ. 293, 294.

³ ΑΔ 22 (1967), Χρονικά, 372, πίν. 277α. ΑΔ 31 (1976), Χρονικά, 233 234, πίν. 185α β. ΠΑΕ 1984, τχ. Α', 107 108, πίν. 94 96. ΠΑΕ 1985, 216, πίν. 108. ΠΑΕ 1986, 233, πίν. 97 98. ΠΑΕ 1987, 267 268, πίν. 188 190. ΠΑΕ 1993, 151 153, πίν. 85 86. ΠΑΕ 1996, 273 275, πίν. 123 (Π. Α. Βοκοτόπουλος). Βλ. και σύντομη μνεία στο ΑΔ 23 (1968), Χρονικά, 317 (Π. Καλλιγιάς), με χρονολόγηση στον 12ο

13ο αιώνα.

⁴ Π. Α. Βοκοτόπουλου, «Η βυζαντινή τέχνη στα Έπτάνησα», *ΚερκΧρον* XV (1970), 155, 172, 174. P. L. Vocotopoulos, «Before Venice: Monumental Art in Corfu in the Eleventh and Twelfth Century», έν C. Maltezos G. Ortalli (έπιμ.), *Venezia e le Isole Ionie*, Βενετία 2005, 8 9, εικ. 12.

⁵ P. Soustal J. Koder, *Nikopolis und Kephallenia*, TIB 3, Βιέννη 1981, 261 (τοποθετείται στην περιοχή του Σωκραίου). D. Trianta phyllopoulos, λ. Kerkyra und die Ionischen Inseln, *RbK* IV, στ. 34, 51, 58. *Βυζαντινή και μεταβυζαντινή τέχνη στην Κέρκυρα*, Κέρκυρα 1994, 62 (Π. Α. Βοκοτόπουλος). Άπ. Μαντά, *Τό εικονογραφικό πρόγραμμα του Ίερού Βήματος των μεσοβυζαντινών ναών της Έλλάδας (843-1204)*, Άθήνα 2001 (έφ' έξης Μαντά, *Πρόγραμμα Ίερού Βήματος*), 253 254, 274, εικ. 30 31.

Εικ. 1. Άνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναός Άϊ-Μιχαήλη. Θεοφάνεια ανατολικού αετώματος. Τò εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ μύσχος.

Στὰ ἄκρα τοῦ αετώματος εἰκονίζονται δύο χερουβείμ με ἀπλωμένα χέρια, με μορφή ἀγγέλου ἀπὸ τὸ στήθος καὶ πάνω καὶ με διασταυρούμενα φτερὰ ἀντὶ ποδιῶν. Καλύτερα διατηρεῖται τὸ ἀριστερό (Εἰκ. 2). Ἔχει στρογγυλὸ πρόσωπο, χαμηλὸ μέτωπο καὶ πλάγιο βλέμμα. Δὲν σώζεται τὸ κάτω τμήμα τοῦ δεξιοῦ χερουβείμ, τὸ ὁποῖο

ἔχει ὠοειδὲς πρόσωπο καὶ κοιτᾶ κι αὐτὸ πρὸς τὸ κέντρο⁶. Φοροῦν καὶ τὰ δύο λευκὰ χιτῶνα καὶ μανδύα ποῦ

⁶ ΠΑΕ 1993, 152 153, πίν. 86.

Εἰκ. 2. Ἄνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναὸς Ἁϊ-Μιχαήλη. Τὸ βόρειο ἄκρο τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος.

σχηματίζει ἀποπτύγματα στοὺς ὤμους, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖρια. Χαμηλότερα σώζεται ἀποσπασματικὰ μίμηση ὀρθομαρμαρώσεως.

Τὸ τεταρτοσφαιρίο τῆς ἀψίδας καταλαμβάνει ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ποὺ εἰκονίζεται μέχρι τὴν μέση, μὲ τὰ φτερὰ ἀνοιγμένα, κρατώντας μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρὶ τὸ ραβδί τοῦ κήρυκα καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ λευκὴ σφαῖρα, ὅπου εἶναι σχεδιασμένος σταυρὸς μὲ διπλὴ βαθμιδωτὴ βάση (Εἰκ. 4). Φορεῖ καστανὸ μανδύα καὶ λῶρο χρώματος ὄχρας, ποὺ κοσμοῦνται μὲ μαργαριτοκόσμητους ὁμόκεντρος κύκλους. Τμῆμα τοῦ ἐνδύματός του διαστάσεων 8,5×7 ἐκ. βρέθηκε μεταξὺ τῶν ἀδρανῶν ὑλικῶν, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε πληρωθεῖ ἡ κόγχη τοῦ διακονικοῦ⁷. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσώπου καὶ μικρὸ τμῆμα τοῦ στήθους ἔχουν καταστραφεῖ. Κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ φτερὸ εἶναι ζωγραφισμένος ἓνας σχηματοποιημένος θάμνος.

Στὸν ἡμικύλινδρο τῆς ἀψίδας εἰκονίζονται τέσσερις μετωπικοὶ ἱεράρχες, ποὺ κρατοῦν κλειστὰ εὐαγγέλια (Εἰκ. 4). Ἡ ταινία ποὺ τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελο τοῦ τεταρτοσφαιρίου δὲν εἶναι ὀριζόντια ἀλλὰ ὑψώνεται πρὸς τὰ δεξιὰ, μὲ συνέπεια οἱ δύο ἱεράρχες στὰ δεξιὰ τοῦ παραθύρου νὰ εἶναι ζωγραφισμένοι ψηλότερα ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ ζεῦγος. Τμῆμα τῶν δύο μεσαίων ἔχει καταστραφεῖ ἀπὸ τὴν διεύρυνση τοῦ παραθύρου. Ἐλάχιστα λείψανα τῶν ἐπιγραφῶν τους σώζονται, μποροῦν ὅμως νὰ ταυτισθοῦν ἀπὸ τὰ φυσιογνωμικά τους χαρακτηριστικά. Εἶναι, ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος⁸, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ἅγιος Βασίλειος⁹ καί, πιθανώτατα, ὁ ἅγιος Νικόλαος, δεξιὰ τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ ὀνόματός του. Ὁ Χρυσόστομος ἔχει βαθουλωμένα μάγουλα καὶ πολὺ κοντὸ διχαλωτὸ γένι (Εἰκ. 5), ὁ Γρηγό-

⁷ Βλ. ΠΑΕ 1993, 151, πίν. 85α.

⁸ Ἐπιγραφή Ο ΑΓΙΟΣ [Ι]Ω(άννης) Ο ΧΡ[ΥΣΟΣΤΟΜΟΣ].

⁹ Ἐπιγραφή Ο ΑΓΙΟΣ [ΒΑΣΙΛΕ]ΙΟΣ.

ριος πλατιά λευκή γενειάδα. Και οι δύο είναι αναφαντικές τρεις βόστρυχοι κατεβαίνουν στο μέσο του μετώπου και άλλοι έξι έχουν στους κροτάφους. Ο μεσόκοπος Βασίλειος είναι όξυγένης, με χαμηλό μέτωπο και σγουρόδο, ενώ ο τελευταίος ιεράρχης είναι στρογγυλογένης και αναφαντικός. Ο Βασίλειος κρατεί το εὐαγγέλιο με τὰ δύο χέρια, ενώ οι υπόλοιποι τὸ βαστοῦν με τὸ ἄριστερό και εὐλογοῦν. Ἀπὸ τὴν ζώνη τους κρέμεται ἐγγεῖριον διακοσμημένο με μικροὺς σταυροὺς και, χαμηλά, με πλέγμα ρόμβων στὸν Χρυσόστομο και με ἐλικόφυλλο και σειρὰ κύκλων ἀφημένων σὲ καστανὸ βάθος στοὺς ἄλλους τρεῖς ιεράρχες. Τὰ ὁμοφῶρια τῶν ἁγίων Γρηγορίου και Νικολάου ἔχουν διπλὴ καστανέρυθη ταινία στὴν παρυφή. Στὸν δύο ἀκραιοὺς ιεράρχες τὸ ὁμοφῶριο, πὸν κοσμεῖται με μεγάλους σταυροὺς, σχηματίζει ἓνα ἀντίστροφο λάμβδα στὸ στέρονο και πέφτει κάτω κατὰ τὸν ἄξονα τοῦ σώματος. Στὸν Γρηγόριο και τὸν Βασίλειο, ἀντιθέτως, πὸν εἰκονίζονται στὸ κέντρο, οἱ σταυροὶ εἶναι ρομβόσχημοι και τὸ ὁμοφῶριο τυλίγει τὸν λαϊμό, κατεβαίνει ἀπὸ τὸν ἄριστερό ὦμο, σχηματίζει ἀπόπτωμα στὸ καλυμμένο ἄριστερό χέρι πὸν κρατεῖ τὸ εὐαγγέλιο – στοὺς ἀκραιοὺς ἢ παλάμη εἶναι ἀκάλυπτη – και ἡ ἄκρη του κρέμεται διαγωνίως. Στὸν Γρηγόριο ἡ ἄκρη του κοσμεῖται με καστανέρυθρες φολλίδες και τρεῖς ὀριζόντιες ραβδώσεις.

Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ὑπάρχει μακρόστενο ὀρθογώνιο γραπτὸ διάχωρο πὸν ὀρίζεται ἀπὸ καστανέρυθρο πλαίσιο πλάτους 4,5-5 ἐκ., ἐνδεικτικὸ τοῦ ἀρχικοῦ πλάτους τοῦ παραθύρου. Τὸ ἀνώτερο τμήμα του καταλαμβάνει ἐπιγραφή, γραμμὴ με λευκὰ κεφαλαῖα γράμματα ὕψους 1,5-2 ἐκ. και πλάτους 0,3-1,8 ἐκ. πάνω στὸν βαθυκῶνα κάμπο. Ἡ ἀρχὴ της ἔχει καταστραφεῖ. Ἡ ἐπιγραφή, σωζομένου ὕψους 35 ἐκ. και πλάτους 18,2 ἐκ., μπορεῖ νὰ διαβασθεῖ ὡς ἐξῆς (Εἰκ. 6):

A
 ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΠΟ[Θ]Ο[Υ]
 ΠΟΛΛΟΥ ΑΝΙΣ[ΤΟ]
 ΡΙ[ΣΑΝΤΟΣ] ΤΑΣ Π[Α]Ν
 [ΣΕΠΤ]ΑΣ ΕΙΚΟΝ[ΑΣ]
 ΤΑ[ΥΤ]ΑΣ Θ

Ἀκολουθεῖ ἓνας ἡμιεξίτηλος στίχος, ὅπου διακρίνονται τὰ γράμματα Ο και Β, και ἐνδεχομένως και ἄλλοι στίχοι, σβησμένοι σήμερα. Χαμηλότερα τὸ πλαίσιο περικλείει διακοσμητικὸ θέμα πὸν σχηματίζεται με τὴν ἐναλλαγὴ δύο ἢ τριῶν κόκκινων και δύο κυανόμαυρων ὀριζοντίων κυματιστῶν γραμμῶν πάνω σὲ κάμπο ὄχρα.

Ἡ ἐπιγραφή παρουσιάζει πολλὲς ὁμοιότητες με τὸ εὐαγγελικὸ χωρίο στὸ βιβλίο πὸν κρατεῖ ὁ Χριστός. Τὰ

Εἰκ. 3. Ἀνω Κορακιὰνα Κερκύρας, ναὸς Ἁϊ-Μιχαήλη. Ἀνατολικὸ ἀέτωμα. Τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

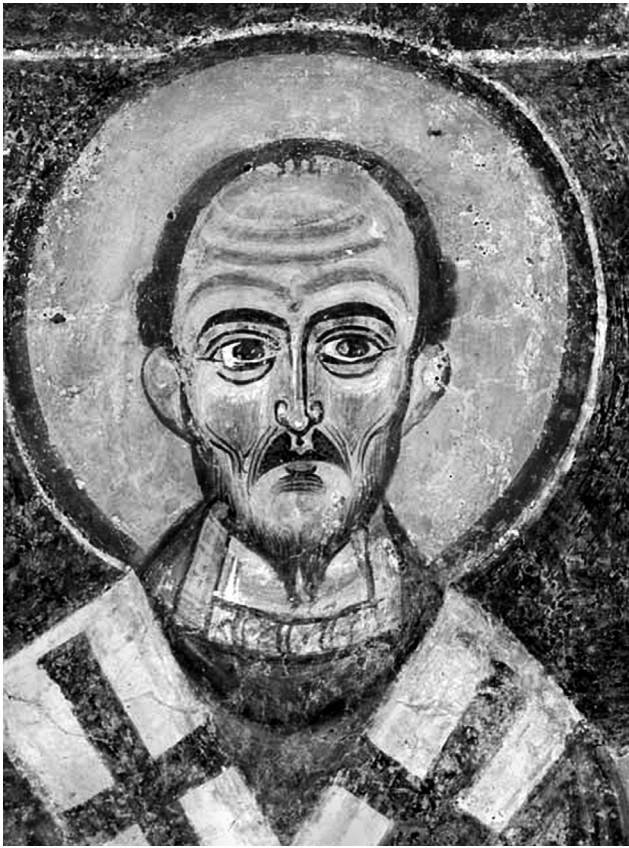
γράμματα Α και Δ εἶναι ἐλαφρῶς τραπεζιόσχημα. Τὸ ἄριστερό σκέλος εἶναι λοξὸ και ἀπολήγει σὲ ἀκρέμονα πὸν κάμπτεται πρὸς τὰ μέσα, τὸ δεξιὸ κάθετο με πάχυνση στὸ ἄκρο, ἢ ὀριζόντια κεραία τοῦ Α εἶναι συνήθως λοξή. Τὸ Ε και τὸ C ἔχουν ὠσειδὲς ἐπιμηκυμένο σχῆμα, ἢ ὀριζόντια κεραία τοῦ Ε ἐξέχει ἔντονα. Τὸ Φ σχηματίζεται με ρόμβο. Τὰ ἄκρα πολλῶν γραμμῶν (Ε, Ι, Π, C, Τ) ἐμφανίζουν πάχυνση στὰ ἄκρα. Τὰ ἄκρα τοῦ Υ σχηματίζουν ἀκρέμονες πὸν κάμπτονται ἰσχυρῶς. Τὸ Ζ και Ξ ἀπολήγουν σὲ ὀριζόντια κυματιστὴ γραμμὴ. Συνενώσεις σχηματίζουν τὸ Η με τὸ C και τὸ Α με τὸ Κ στὸ εὐαγγελικὸ χωρίο, και τὰ ΜΕ, ΑΠ, ΑC και ΑΝ στὴν ἐπιγραφή τῆς ἀψίδας.

Ἡ ἐπιγραφή και τὸ εὐαγγελικὸ χωρίο πρέπει νὰ γράφηκαν ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Παρουσιάζουν συγγένεια με τὶς χρονολογημένες στὸ 1074/5 ἐπιγραφὲς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου στὸ γειτονικὸ χωριὸ Ἅγιος Μάρκος, π.χ. στὸ μακρόστενο Ο, τὸ ρομβόσχημο Φ και στὴν λοξὴ διαμόρφωση τῆς ἄριστερῆς και μεσαίας κεραίας τοῦ Α, ἀλλὰ ὁ γραφεὺς εἶναι διάφορος¹⁰.

¹⁰ P. L. Vocotopoulos, «Fresques du XIe siècle à Corfou», *CahArch XXI* (1971) (ἐφ' ἐξῆς Vocotopoulos, «Fresques»), 152 154, εἰκ. 2 3.

Εικ. 4. Άνω Κοραζιάνα Κερκύρας, ναός Άι-Μιχαήλη. Οι τοιχογραφίες τής άψίδος.

Εικ. 5. Άνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναός Αϊ-Μιχαήλη. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος.

Εικ. 6. Άνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναός Αϊ-Μιχαήλη. Η επιγραφή της άψίδος.

Οί μικρές κόγχες εκατέρωθεν της κεντρικής ανοίγονται σὲ διαφορετικὸ ὕψος. Ἡ βόρεια ἔχει ὕψος 89, πλάτος 50 καὶ βάθος 28 ἐκ., ἐνῶ ἡ νότια, ποὺ βρίσκεται λίγο ψηλότερα, διαστάσεων 90x42, εἰσέχει κατὰ 25 ἐκ. Στὴν κόγχη τῆς προθέσεως εἰκονίζεται σὲ προτομή μυστακοφόρος ἅγιος μὲ κοντὸ γένι, ποὺ φορεῖ κατάκοσμο μανδύα καὶ κρατεῖ νάρθηκα στὸ ἀριστερὸ χέρι (Εἰκ. 7). Τὸ κάτω τμήμα τῆς μορφῆς καὶ ὁ κάμπος μὲ τὸ ἀγιωνύμιο ἔχουν καταστραφεῖ, μποροῦμε ὅμως νὰ εἰκάσωμε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ, μὴ πού δίπλα εἰκονίζεται, ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως, ὁ ἅγιος Δαμιανός.

Μεταξὺ τῆς βορείας καὶ τῆς κεντρικῆς κόγχης παριστάνεται μυστακοφόρος ἅγιος ντυμένος χιτώνα, μανδύα ποὺ ἀφήνει ἀκάλυπτο τὸν δεξιὸ ὦμο, καὶ εἶδος ἀναλάβου (Εἰκ. 7). Κρατεῖ μὲ τὰ δύο χέρια ὀρθογώνιο νάρθηκα διακοσμημένο μὲ βλαστό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκφύονται ἡμιανθέμια, καὶ μὲ μαργαριτάρια. Ἐπιγραφή: Ο [ΑΓΙΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ].

Δεξιὰ τῆς ἀψίδας σώζεται τὸ κάτω τμήμα ἀγίου – πιθανώτατα διακόνου – ποὺ φορεῖ στιχάριο (Εἰκ. 8).

Στὴν νότια κόγχη εἰκονίζεται μέχρι τὴν μέση ἅγιος μὲ κοντὸ καστανὸ γένι, ντυμένος καστανέρυθρο μανδύα, μὲ ταινία τοῦ ἰδίου χρώματος ποὺ δένεται μὲ κόμπο γύρω στὸν λαμό (Εἰκ. 8). Ὑψώνει τὴν δεξιὰ μπροστὰ στὸ στήθος σὲ χειρονομία ὁμιλίας καὶ κρατεῖ στὴν ἀριστερὰ κλειστὸ εἰλητάριο. Τὸ κεφάλι εἶναι κατεστραμμένο, ἀλλὰ διακρίνονται λείψανα ἐπιγραφῆς, σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ εἰκονιζόμενος εἶναι ὁ [ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ]. Κάτω ἀπὸ τὴν κόγχη σώζονται λείψανα κροσσωτῆς ποδέας, διακοσμημένης μὲ καστανούς σταυρούς πάνω σὲ κάθετες κυματιστὲς ταινίες ἐναλλάξ κόκκινες, λευκὲς καὶ χρώματος ὄχρας. Στὴν παρυφὴ ἡμιανθέμια εἶναι ἀφημένα πάνω στὸν κυανόμαυρο κάμπο. Χαμηλότερα, πλέγμα ρόμβων περικλείει κύκλους. Στὸ νότιο ἄκρο τοῦ ἀνατολικοῦ τοῖχου σώζονται ὁ θώρακας, τμήμα τοῦ μανδύα καὶ τὸ ὑψωμένο δεξιὸ χέρι στη-

Εικ. 7. Άνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναὸς Ἁϊ-Μιχαήλη. Οἱ ἅγιοι Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς στὸ βόρειο τμήμα τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς.

θαίου στρατιωτικοῦ ἁγίου (Εἰκ. 8). Σύμφωνα με τὴν ἡμεξίτηλη ἐπιγραφή εἶναι ὁ ἅγιος ΘΕ[Ο]ΔΩΡΟ[Σ]. Στὸν νότιο τοῖχο τοῦ Ἱεροῦ παριστάνονται ὀλόσωμοι κατὰ μέτωπον οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη. Φο-

ροῦν κατάκοσμα αὐλικά ἐνδύματα καὶ κρατοῦν μεταξύ τους μεγάλο σταυρό (Εἰκ. 9). Ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος βαστᾷ σκήπτρο. Ὁ λῶρος του κοσμεῖται με ἀνθεμωτὸ βλαστό. Τὸ ἐνδυμα τῆς ἀγίας ἔχει πολὺ πλατιᾶς χειρῖδες.

Καί οι δύο μορφές είναι σφυροκοπημένες για την πρόσφυση νεωτέρου στρώματος ζωγραφικής, πού δεν σώζεται. Το πρόσωπο του αγίου Κωνσταντίνου έχει πολλές φθορές της αγίας Ἐλένης είναι τελείως κατεστραμμένο. Δεξιότερα είναι ζωγραφισμένη κροσσωτή ποδέα πλάτους 45 εκ., διακοσμημένη με μικρούς καστανούς σταυρούς. Ἀκόμη δεξιότερα, δίπλα στο τέμπλο, σώζεται το κάτω ἄκρο ἀδιάγνωστης μορφής. Στὸν νότιο τοῖχο τοῦ κυρίως ναοῦ διακρίνονται λείψανα τοιχογραφιῶν σὲ δύο στρώματα.

Τὸν βόρειο τοῖχο τοῦ Ἱεροῦ καταλαμβάνουν τέσσερις ψηλόλιγνες μετωπικὲς μορφές (Εἰκ. 10). Δίπλα στὴν βορειοανατολική γωνία στέκεται ἅγιος με μντηρὸ λευκὸ γένι, ντυμένος μιλωτὴ – πιθανώτατα ὁ προφήτης Ἡλίας. Ἐν συνεχείᾳ εἰκονίζονται τρεῖς γυναῖκες, τῶν ὁποίων σώζονται τὰ κεφάλια καὶ οἱ ὄμοι. Διατηροῦνται, ἐπίσης, τὰ κάτω ἄκρα τῶν δύο πρώτων μορφῶν ἀριστερά. Ἡ μεσαία ἀγία κρατεῖ μαργαριτοκόσμητο νάρθηκα. Πρόκειται ἐνδεχομένως γιὰ ἱαματική ἀγία, ἴσως τὴν ἀγία Ἀναστασία τὴν Φαρμακολύττρια.

Στὸν βόρειο τοῖχο τοῦ κυρίως ναοῦ σώζονται πολλὰ ἐφθαρμένα καὶ σφυροκοπημένα λείψανα τοιχογραφιῶν (Εἰκ. 11). Μέχρις ἀποστάσεως 2,36 μ. ἀπὸ τὸ τέμπλο διατηροῦνται ἐλάχιστα τμήματα ὀρθίων μορφῶν ἀπὸ μεταγενέστερο στρώμα, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο σώζεται χαμηλὰ τὸ ἀρχικό. Στὸ μέσον διακρίνεται μόνο τὸ δεξιὸ ἄκρο τοῦ ἐνσταύρου φωτοστεφάνου τοῦ Χριστοῦ. Ἀριστερά του (δεξιὰ ὡς πρὸς τὸν θεατὴ) σώζεται κεφαλὴ με φωτοστέφανο ἐστραμμένη πρὸς τὸν Κύριο. Κάτω δεξιὰ ὑπάρχει τμήμα μαργαριτοκοσμῆτου ἐνδύματος. Προφανῶς πρόκειται γιὰ Τρίμορφο.

Δυτικότερα ὁ τοῖχος κοσμεῖται με ὀρθίους μετωπικούς ἀγίους τῶν ὁποίων διατηρεῖται τὸ κατώτερο τμήμα καί, σὲ μία δεύτερη ζώνη, με ἀγίους σὲ προτομή (Εἰκ. 11). Στὴν κάτω ζώνη διακρίνονται, ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά, δύο ἐπίσκοποι πού κρατοῦν κλειστὸ διάλιθο εὐαγγέλιο καὶ δύο μορφές ντυμένες χιτῶνα καὶ ἱμάτιο.

Ὁ πρῶτος δεξιὰ ἱεράρχης εἶναι ζωγραφισμένος 20 εκ. ψηλότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες τρεῖς μορφές· τὸ ὠμοφόριό του κοσμεῖται στὸ ἄκρο με φολλίδες καὶ τρεῖς ταινίες, ὅπως τοῦ αγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου στὴν ἀψίδα. Τὸ δάπεδο εἶναι πράσινο, ὁ κάμπος ἔχει χρῶμα ὄχρας. Στὴν ἀνώτερη ζώνη σώζονται δύο ἅγιοι τῶν ὁποίων τὰ κεφάλια ἔχουν καταστραφεῖ. Κρατοῦν στὸ δεξιὸ χερὶ σταυρὸ καὶ ὑψώνουν τὸ ἀριστερὸ μπροστὰ στὸ στήθος. Ὁ κάμπος εἶναι χρώματος ὄχρας κάτω, με κυματιστὴ παρυφή, καὶ βαθυκύανος ἐπάνω.

Οἱ τοιχογραφίες εἶναι ζωγραφισμένες σὲ διπλὸ στρώμα κονιάματος, πού ἀκολουθεῖ τὶς ἀνωμαλίες τῆς ἀργολιθοδομῆς. Τὸ πρῶτο στρώμα εἶναι παχύτερο καὶ περιέχει ψιλὸ χαλίκι. Τὸ δεύτερο στρώμα περιέχει περισσότερον ἀσβέστη. Δὲν βρέθηκαν ἴχνη γραπτοῦ ἢ ἐγκαράκτου προσχεδίου τῶν τοιχογραφιῶν¹¹.

Ὁ κάμπος εἶναι τριμερῆς: γαλάζιος ψηλά, χρώματος ὄχρας στὸ μέσον καὶ πράσινος κάτω. Ἡ τριμερῆς αὐτὴ διαίρεση εἶναι ἀρκετὰ συνηθισμένη σὲ ἀρχαῖες τοιχογραφίες τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς γειτονικῆς Ἀπουλίας¹². Τὸ ὄριο μεταξὺ τῶν ζωνῶν εἶναι κυματιστό, ὅπως στοὺς γειτονικοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου στὸ χωριὸ Ἅγιος Μάρκος καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν θέση «Ἀἱ Λιάς» τῆς Ἄνω Κορακιάνας¹³ καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα τονίζεται με λευκὴ πινελλιά, ὅπως, π.χ., στὸ βόρειο τμήμα τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου¹⁴ καὶ στὴν Ἁγία Χριστίνα τοῦ Carignano¹⁵.

Οἱ μορφές εἶναι ἐπίπεδες, τὰ πρόσωπα πλάθονται χωρὶς φωτοσκιάσεις με λίγες καστανέρυθρες καὶ λευκὲς πινελιές (Εἰκ. 5). Τὰ χαρακτηριστικά, τὰ περιγράμματα καὶ ἡ τριχοφυΐα ζωγραφίζονται με καστανέρυθο. Στοὺς ἡλικιωμένους ἀγίους ἡ κόμη καὶ τὰ γένεια εἶναι ὑποπράσινα. Κόκκινες κηλίδες ζωηρεύουν τὶς παρειές¹⁶. Μερικὲς φορὲς λευκὴ πινελλιά τονίζει τὸ περιγράμμα τῶν ρούχων¹⁷. Ὁ ζωγράφος χρησιμοποιεῖ μόνο καστανέρυθο, κόκκινο, πράσινο, μπλέ, ὄχρα καὶ ἄσπρο. Τὰ

¹¹ Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται στὸν γειτονικὸ Ἅγιο Μερκούριο. Βλ. Vocotopoulos, «Fresques», 167.

¹² Vocotopoulos, «Fresques», 171, 175. M. Falla Castelfranchi, «La pittura bizantina in Salento (secoli X XIV)», ἐν B. Vetere (ἐπιμ.), *Ad Ovest di Bisanzio: Il Salento medioevale. Atti del Seminario internazionale di studio, Martano, 29-30 aprile 1988*, Galatina 1990, 140-141.

¹³ Vocotopoulos, «Fresques», 171, 175. Στὴν μελέτη αὐτὴ ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοποθετεῖται λανθασμένα στὴν Κάτω Κορακιάνα.

¹⁴ Αὐτ., 171.

¹⁵ Falla Castelfranchi, ἔ.ἀ.

¹⁶ Ὅπως στὸν γειτονικὸ Ἅγιο Μερκούριο καὶ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Λαγοπόδου Ζακύνθου, τῆς πρώτης πιθανώτατα πενηντα

ετίας τοῦ 12ου αἰῶνος, πού ἀνήκει στὸ ἴδιο ρεῦμα. Vocotopoulos, «Fresques», 167. Βοκοτοπούλου, «Ἡ βυζαντινὴ τέχνη στὰ Ἑπτάνησα», ἔ.ἀ. (ὑπόσημ. 4), 162, πίν. 7β.

¹⁷ Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔχει ἀποδοθεῖ σὲ μίμηση ψηφιδωτῶν, ὅπου τὸ περιγράμμα τῶν μορφῶν τονίζεται με μονὴ ἢ διπλὴ σειρὰ λευκῶν ψηφιδῶν. Βλ. P. Miljković Pepek, «L'origine d'un élément stylistique sur des fresques de Sainte Sophie à Ohrid», *ZRVI* 5 (1958), 125-129. Τὸν 12ο αἰῶνα ἀπαντᾷ στὶς τοιχογραφίες τῆς προθέσεως τοῦ Ἁγίου Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου στὴν πόλη τῆς Κερκύρας (Π. Α. Βοκοτοπούλου, «Οἱ τοιχογραφίες τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου», *Δελτίον Ἀναγνωστικῆς Ἐταιρείας Κερκύρας* 8 (1971), 120).

Εἰκ. 8. Ἄνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναὸς Ἁϊ-Μιχαήλη. Τὸ νότιο τμήμα τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς μὲ τὸν Πρόδρομο καὶ τὸν ἅγιο Θεόδωρο.

αὐλικὰ ροῦχα εἶναι κατάφορτα μὲ μικροσκοπικὰ διακοσμητικὰ σχέδια: διασταυρούμενες γραμμὲς ποὺ περικλείουν σταυρούς, κύκλους ἢ κάθετες γραμμὲς, καὶ τετράγωνα μὲ μαργαριτοκόσμητες ταινίες ἀνάμεσά τους. Οἱ φωτιστέφανοι, χρώματος ὄχρας, ἔχουν διπλὴ παρυφή: λευκὴ ἐξωτερικὰ καὶ καστανέρουθρη ἐσωτερικὰ.

Στὸ ἀνατολικὸ ἀέτωμα δεσπόζει παράσταση Θεοφανείας μὲ τὸν Χριστὸ Παντοκράτορα σὲ μετάλλιο, περιβαλλόμενο ἀπὸ τὰ εὐαγγελικὰ σύμβολα καί, στὰ ἄκρα, δύο χερουβεῖμ. Τὸ θέμα αὐτό, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψη καὶ τὶς προφητείες τοῦ Ἰεζεκιήλ καὶ τοῦ Ἡσαΐα, φαίνεται ὅτι πρωτοεμφανίσθηκε στὴν κοπτικὴ

Εἰκ. 9. Ἀνω Κορακιάννα Κερκύρας, ναὸς Ἁϊ-Μιχαήλη. Ἡ νοτιὰ πλευρὰ τοῦ Ἱεροῦ.

ζωγραφικὴ τοῦ 5ου-6ου αἰῶνος¹⁸ καὶ ἀπαντᾶ συχνὰ στὶς ἀψίδες παλαιοχριστιανικῶν ναῶν¹⁹. Ἐπιζεῖ μέχρι τὸν 13ο αἰῶνα στὴν Καππαδοκία²⁰ καὶ μέχρι τὸν 14ο αἰῶνα στὴν γειτονικὴ Κάτω Ἰταλία, ὅπου ζωγραφίζεται εἴτε στὸ ἀνατολικὸ ἀέτωμα, εἴτε στὴν ἐπίπεδη ὀροφὴ ὑποσκάφων ναῶν²¹. Στὴν Ἑλλάδα τὸ μόνο ἄλλο γνωστὸ μεσοβυζαντινὸ παράδειγμα εἶναι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου στὸ γειτονικὸ χωριὸ Ἅγιος Μάρκος τῆς Κερκύρας, χρονολογημένου στὸ 1074/5, ὅπου καταλαμβάνει τὴν ἴδια θέση στὸ ἀνατολικὸ ἀέτωμα. Ἡ μόνη

οὐσιαστικὴ διαφορὰ εἶναι ὅτι τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖ κλειστό²².

Ἀπὸ τὰ ἰταλιωτικὰ παραδείγματα, μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὴν σύνθεση τοῦ Ἁϊ-Μιχαήλη ἔχει ἡ παράσταση στὴν ὀροφὴ τῆς κρύπτῃς τοῦ San Vito dei Normanni κοντὰ στὸ Βρινδήσιον, χρονολογημένης στὸ 1196. Ὁ Παλαιὸς τῶν Ἡμερῶν, μέσα σὲ μετάλλιο, εὐλογεῖ καὶ κρατεῖ εὐαγγέλιο ἀνοιγμένο στὸ ἐδάφιο *Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ* (Ἰω. 15,1)²³. Τὸ μετάλλιο περιβάλλουν τὰ τέσσερα ζῶδια, ποὺ κρατοῦν βιβλία, καὶ δύο περωτοὶ τρο-

¹⁸ A. Iacobini, *Visioni dipinte. Immagini della contemplazione negli affreschi di Bawit*, Ρώμη 2000, 43 65. A. Grabar, *Martyrium*, Παρίσι 1946, τ. II, 210, 230, 233.

¹⁹ C. Ihm, *Die Programme der christlichen Apsismalerei vom 4. Jh. bis zur Mitte des 8. Jhs.*, Wiesbaden 1960, 42 51.

²⁰ J. Lafontaine Dosogne, «Théophanies visions auxquelles participent les prophètes dans l'art byzantin après la restauration des images», *Synthronon. Recueil d'études par André Grabar et un groupe de ses disciples*, Παρίσι 1968, 135 143. C. Jolivet Lévy, *Les églises*

byzantines de Cappadoce. Le programme iconographique de l'abside et de ses abords, Παρίσι 1991 (ἐφ' ἑξῆς: Jolivet Lévy, *Abside*), 50 51.

²¹ M. Berger, «La représentation byzantine de la « Vision de Dieu » dans quelques églises du Salento Médiéval», ἐν A. Jacob J. M. Martin G. Noyé (ἐπιμ.), *Histoire et culture dans l'Italie byzantine. Acquis et nouvelles recherches*, École Française de Rome, 2006, 179 203.

²² Vocotopoulos, «Fresques», 154 157, 172, εἰκ. 4, 5. Πρβλ. Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 186 187.

²³ Berger, ἑ.ά., 182 184, πίν. Ia.

Εικ. 10. Άνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναός Άϊ-Μιχαήλη. Ή βορεία πλευρά του Ίερού.

χοί. Πιο πέρα στέκονται δύο έξαπτέρυγα και οι προφήτες Δανιήλ και Ίεζεκιήλ, πού λείπουν από τις δύο κερκυραϊκές Θεοφάνειες. Κρατούν ειλητάρια με χωρία από τις προφητείες τους (Δαν. 7,2-9 και Ίεζ. 2,1). Στόν Άγιο Βλάσιο της περιοχής Salve κοντά στην Leuca διακρίνονται πάνω από την κόγχη παλαιότερας φάσεως λείψανα μορφής σε μετάλλιο πού εύλογεί, φερών και τροχών, άδηλου χρονολογίας²⁴. Στό άέτωμα του ναΐσκου του Άγίου Νικολάου στό Celsorizzo, του 1283, ό Χριστός σε μετάλλιο κρατεί πορφυρό ειλητάριο και πλαισιώνεται από τά εύαγγελικά σύμβολα και σεραφεϊμ ή χερουβεϊμ²⁵, ένώ στην άψίδα του San Vito Vecchio κοντά στην Gravina di Puglia, του τέλους του 13ου αιώνας, ό Χριστός έν δόξη εικονίζεται σε μετάλλιο πού κρατούν τέσσερις άγγελιοι²⁶. Στόν όψιμώτερο Σωτήρα της Sanarica τό ανατολικό άέτωμα καταλαμβάνουν λείψανα Θεοφανείας με μετάλλιο πού περιβάλλεται από τά ζώδια, των άρχών ίσως του 15ου αιώνας, ένώ στην

άψίδα είναι ζωγραφισμένη ή Μεταμόρφωση²⁷. Στην όροφή σπηλαιώδους ναού στην θέση La Favana στό Veglie (Lecce) ό στηθαίος Παλαιός των Ήμερών κρατεί βιβλίό άνοιγμένο στό έδάφιο 10,9 του κατά Ίωάννην εύαγγελίου (έγώ ειμί ή θύρα). Τό μετάλλιο περιβάλλεται από τά ζώδια, δύο σεραφεϊμ και τροχούς²⁸. Βλέπομε λοιπόν ότι ή άπεικόνιση του Χριστού Παντοκράτορος ή του Παλαιού των Ήμερών, περιβαλλομένου από τά ζώδια και άγγελικές δυνάμεις, ήταν άρκετά συνηή στην γειτονική Άπουλία, με την όποία ή Κέρκυρα είχε πολλές έπαφές, στους πρώτους αιώνες της δευτέρας χιλιετίας, και έπεβίωσε εκεί μέχρι τον 15ο αιώνα. Τό έδάφιο του κατά Ίωάννην εύαγγελίου στό βιβλίό πού κρατεί ό Χριστός στόν Άϊ-Μιχαήλη (Έγώ ειμί τό φώς του κόσμου) άπαντά συχνά σε άπεικονίσεις του Παντοκράτορος²⁹.

Στό τεταρτοσφαίριο της άψίδας εικονίζεται άντι του Χριστού, της Θεοτόκου ή της Δείσεως ό έπώνυμος του

²⁴ Αύτ., 201.

²⁵ Αύτ., 191 193, πίν. Ib.

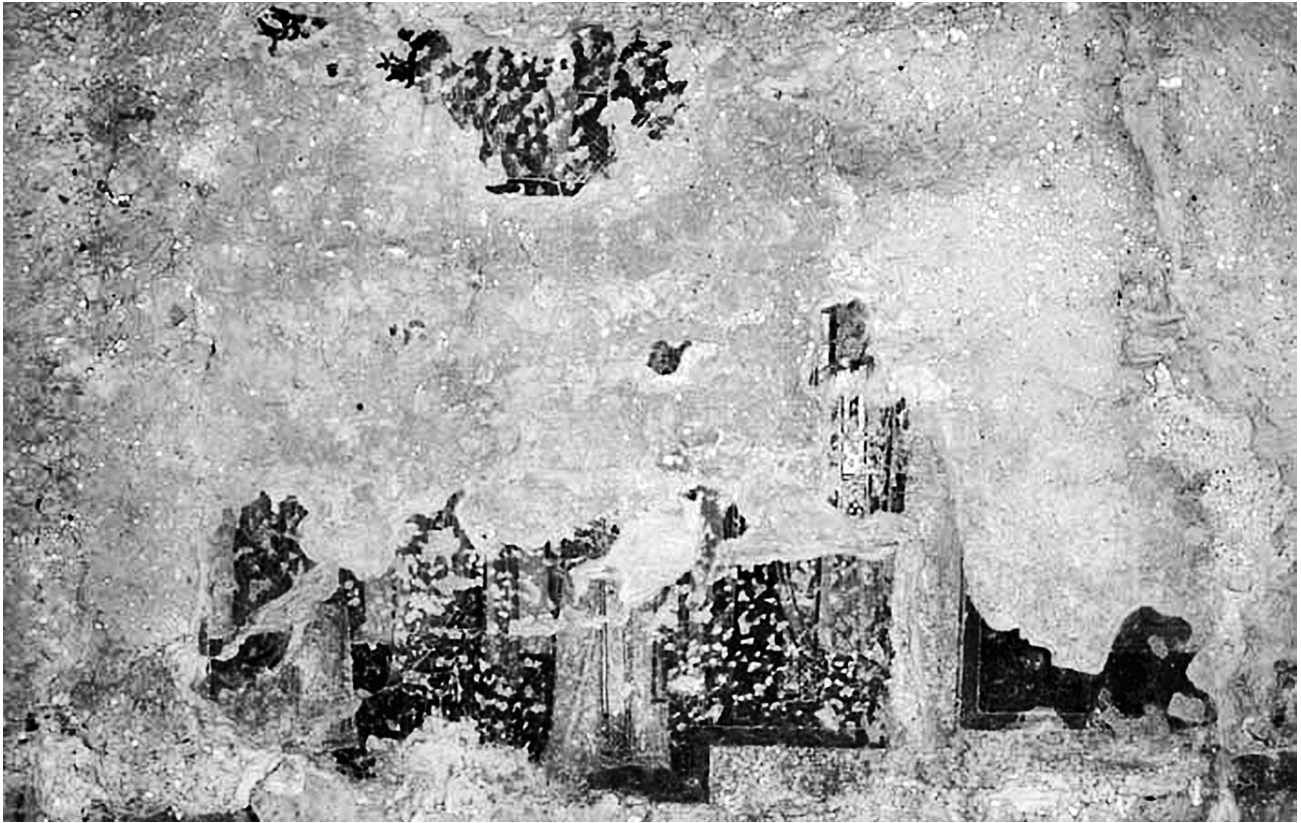
²⁶ V. Pace, «La pittura delle origini in Puglia», *La Puglia fra Bisanzio e l'Occidente*, Μιλάνο 1980, 378 385.

²⁷ Berger, έ.ά. (ύποσημ. 21), 181, 196. Στά παλαιοχριστιανικά και καππαδοκικά παράλληλα άπεικονίσεις της Μεταμορφώσεως στην κόγχη του Ίερού πού άπαριθμεί ό Berger, άς προστεθεί και ό

Άγιος Δημήτριος στην Κέρια της Μέσα Μάνης, τις τοιχογραφίες του όποιου ή Σ. Καλοπίση είχε χρονολογήσει γύρω στό 1300 (N. B. Δρανδάκη, *Μάνη και Λακωνία*, τ. Β', Άθήναι 2009, 372 373, πίν. 127β, 128α).

²⁸ Berger, έ.ά. (ύποσημ. 21), 198 199, πίν. IIIb, IVa.

²⁹ K. Wessel, «Das Bild des Pantokrator», *Polychronion. Festschrift Franz Dölger zum 75. Geburtstag*, Heidelberg 1966, 529 530.

Εἰκ. 11. Ἄνω Κορακιάνα Κερκύρας, ναὸς Ἁϊ-Μιχαήλ, Ἡ βορεία πλευρὰ τοῦ κυρίως ναοῦ.

ναοῦ ἀρχάγγελος Μιχαήλ. Ἡ ἀπεικόνιση στὴν θέση αὐτὴ τοῦ ἐπωνύμου ἀγίου, συνήθης κατὰ τὴν παλαιохριστιανικὴ περίοδο³⁰, ἐπιβιώνει στὶς ἀρχές τῆς δευτέρας χιλιετίας σὲ περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος, ὅπου παρατηροῦνται ἀρχαῖοιμοὶ στὸ εἰκονογραφικὸ πρόγραμμα, π.χ. στὴν Νάξο, τὴν Κρήτη, τὰ Κύθηρα καὶ τὴν Μάνη³¹. Στὴν Κέρκυρα οἱ ἐπώνυμοι ἅγιοι κοσμοῦν τὶς ἀψίδες τοῦ δικόγχου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μερκούριου στὸν γειτονικὸ Ἅγιο Μάρκο, χρονολογημένου στὸ 1074/5³².

Ἡ τοποθέτηση γραπτῆς κτιτορικῆς ἐπιγραφῆς στὴν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ, ἄλλοτε κάτω καὶ ἄλλοτε πάνω ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶναι ἀρκετὰ συνηθισμένη³³. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἀψίδας, ὅπως στὴν περίπτωσή μας, εἶναι ζωγραφισμένες μεταξὺ ἄλλων ἐπιγραφὲς στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα στοὺς Ἐπάνω Μπουλαριοὺς τῆς Μέσα Μάνης (991/2)³⁴, στὸν Ἅγιο Μερκούριο κοντὰ στὸν Ἅγιο Μάρκο τῆς Κερκύρας (1074/5)³⁵, στὸν Ἅγιο Γεώργιο τὸν Διασορεῖτη στὸ Χαλκὶ τῆς Νάξου³⁶, στὸν Τα-

³⁰ Ihm, ἔ.ἀ. (ὑπόσημ. 19), 113 120.

³¹ Vocotopoulos, «Fresques», 172. M. Meladini Georgopoulou, «Le décor apsidal des églises byzantines de Kythéra (Cythères)», *Actes du XVe CIÉB*, τ. ΠΒ, Ἀθήνα 1981, 449 468. Σ. Κουκιάρη, «Ἡ θέση τοῦ ἐπωνύμου ἀγίου στὸ εἰκονογραφικὸ πρόγραμμα τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ (γενικὲς ἀρχές)», *Κληρονομία* 22 (1990), 106 107. Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 113 120.

³² Vocotopoulos, «Fresques», 157 159, 172, εἰκ. 4, 6, 11.

³³ Βλ. Ντ. Μουρίκη, *Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Σωτήρα κοντὰ στὸ Ἀλεποχώρι τῆς Μεγαρίδος*, Ἀθήνα 1978, 10, 67, εἰκ. 11. Ρ. Ἐτζεόγλου,

«Ὁ βυζαντινὸς ναὸς τῆς Παναγίας Ἀνδρομπεβίτζιας στὴ Μεσονιακὴ Μάνη», *Εὐφρόσυνον. Ἀφιέρωμα στὸν Μανόλη Χατζηδάκη*, τ. Ι, Ἀθήνα 1991, 173 174. Κατὰ τὴν συγγραφέα ἡ θέση αὐτὴ ἐπιλέγεται γιὰ νὰ μνημονεύονται ἀπὸ τὸν ἱερέα τὰ ἀναγραφόμενα ὀνόματα.

³⁴ Ν. Β. Δρανδάκη, *Βυζαντινὲς τοιχογραφίες τῆς Μέσα Μάνης*, Ἀθήνα 1995, 365, εἰκ. 6.

³⁵ Vocotopoulos, «Fresques», 154, εἰκ. 3.

³⁶ Νάξος, Ἀθήνα 1989, 79, εἰκ. 4. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἐξίτηλη ἢ δὲν γράφηκε στὸ πλαίσιο ποὺ εἶχε προβλεφθεῖ.

ξιάρχη Μιχαήλ στὸν Ἐμπολα τῆς Καλύμνου³⁷, στὸν Ἅγιο Ἰωάννη Ποταμοῦ καὶ στὸν Ἅγιο Πέτρο Ἀραίων στὰ Κύθηρα³⁸, στὴν Ὁμορφή Ἐκκλησία τῆς Αἴγινας.

Τὸ σωζόμενο τμήμα τῆς ἐπιγραφῆς θυμίζει ἀνάλογη διατύπωση σὲ ἐπιγραφή τοῦ 1020 στὴν κρύπτη τῶν Ἁγίων Μαρίνας καὶ Χριστίνας στὸ Carignano, 15 χλμ. βορειοδυτικὰ τοῦ Ὑδροῦντος: ... τοῦ πόθῳ πολλῶ ἀνιστορήσαντος τὰς πανσέπτας εἰκόνας ταύτας ...³⁹.

Ὁ ἀριθμὸς 99 (99) στὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἀψίδας εἶναι ἰσοψηφία τῆς λέξεως Ἀμήν⁴⁰. Ἡ ἰσοψηφικὴ αὐτὴ βραχυγραφία ἀπαντᾷ ἀρκετὰ συχνὰ κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴ περίοδο σὲ παπύρους καὶ ἐπιγραφὰς τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους⁴¹ ἀλλὰ καὶ στὴν Δροσιανὴ τῆς Νάξου, τὸν 7ο αἰῶνα⁴². Κατὰ τοὺς μέσους βυζαντινοὺς χρόνους συναντᾶται πολὺ σπάνια. Παραδείγματα εἶναι γνωστὰ στὸν Ἅγιο Ἐρμόλαιο τοῦ Κακαβᾶ στὴν Νάξο, στὸν Ἅγιο Μερκούριο στὴν Κέρκυρα καὶ σὲ τρία μνημεῖα τῆς γειτονικῆς Ἀπουλίας: τὴν Santa Maria della Croce στὸ Casaranello, περὶ τὸ 1000, τὴν κρύπτη τῶν Ἁγίων Μαρίνας καὶ Χριστίνας στὸ Carignano, τοῦ 1020, καὶ τὴν Madonna dell'Itri στὴν Nociglia⁴³.

Ἄν ἐξαίρεσομε τὴν διακόσμηση τοῦ ἡμικυλίνδρου τῆς ἀψίδας, ὅπου εἰκονίζονται οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι καὶ ἄλλος ἓνας ἐπίσκοπος, ὅπως ἐπεκράτησε ἀπὸ τὸ δεύτερο ἡμισυ τοῦ 11ου αἰῶνος, καθὼς καὶ τὴν παράσταση ἑνὸς διακόνου μεταξὺ κεντρικῆς καὶ νοτίας κόγχης καὶ τοῦ Προδρόμου στὴν κόγχη τοῦ διακονικοῦ, ἡ εἰκονογράφηση τῆς κάτω ζώνης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος μὲ ἀγίους διαφόρων κατηγοριῶν – ἕναν προφήτη, ἀγίες, ἱαματικούς ἀγίους, στρατιωτικούς, τοὺς ἰσαποστόλους Κων-

σταντῖνο καὶ Ἑλένη – παραπέμπει στὴν πρὸ τῶν μέσων τοῦ 11ου αἰῶνος περίοδο, ὅταν δὲν εἶχε ἀκόμη καθιερωθεῖ ἡ ἀπεικόνιση στὴν θέση αὐτὴ ἀποκλειστικὰ ἐπισκόπων καὶ διακόνων.

Μετωπικοὶ ἱεράρχες ζωγραφίζονται συστηματικὰ στὶς ἀψίδες ἀπὸ τὸν 10ο αἰῶνα⁴⁴. Τὸν 12ο αἰῶνα ἀντικαθίστανται σταδιακὰ στὶς περισσότερες ἐκκλησίες ἀπὸ συλλειτουργοῦντες ἐπισκόπους, ἐστραμμένους πρὸς τὸ κέντρο μὲ ἀνεπτυγμένο εἰλητάριο στὰ χέρια⁴⁵. Ὁ ἀριθμὸς τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν διαθέσιμο χῶρο· συνήθως εἰκονίζονται τέσσερις, ὅπως στὸ ἐξεταζόμενο μνημεῖο. Ἀπὸ τὴν ζώνη τῶν ἱεραρχῶν τοῦ Ἁϊ-Μιχαήλη κρέμεται ἐγχείριον, συνηθισμένο ἐξάρτημα τῆς ἐπισκοπικῆς ἀμφιέσεως ἀπὸ τὸν 11ο αἰῶνα, τὸ ὁποῖο τὸν 13ο-14ο αἰῶνα ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἐπιγονάτιον⁴⁶. Κατὰ κανόνα τὶς κεντρικὲς θέσεις καταλαμβάνουν οἱ συγγραφεῖς τῆς Θείας Λειτουργίας ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ Βασίλειος⁴⁷. Στὸν Ἁϊ-Μιχαήλη ὡστόσο ὁ Χρυσόστομος εἰκονίζεται στὸ ἄκρο καὶ τὴν θέση του καταλαμβάνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, πρὸς τὸ 1028 εἶχε καθιερωθεῖ μαζί μὲ τοὺς προηγουμένους ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες. Ὁ ἱεράρχης στὸ ἄκρο δεξιὰ εἶναι πιθανότατα, ὅπως εἶδαμε, ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ὁποῖος πολὺ συχνὰ καταλαμβάνει τὴν τετάρτη θέση δίπλα στοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες⁴⁸.

Ἡ ἀπεικόνιση διακόνων στὸ Ἱερό, πρὸς μαρτυρεῖται στὴν Καππαδοκία ἤδη ἀπὸ τὸν 10ο αἰῶνα, γενικεύεται τὸν 11ο⁴⁹. Στὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου ὁ ἀρχιδιάκονος Στέφανος κοσμεῖ τὸ Ἱερό στὸν δίκογχο ναὸ τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, στὸ χωριὸ Ἅγιος Μάρκος τῆς Κερκύρας, τοῦ

³⁷ Α. Κασιώτη, «Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ταξιάρχη Μιχαήλ στὸν Ἐμπολα Βαθὸν Καλύμνου», *Κάλυμνος. Ἑλληνορθόδοξος ὀρισμὸς τοῦ Αἰγαίου*, Ἀθήνα 1994, 225.

³⁸ Μ. Χατζηδάκη Ἰ. Μπίθα, *Εὐρετήριο Βυζαντινῶν Τοιχογραφιῶν Ἑλλάδος. Κύθηρα*, Ἀθήνα 1997, 195, εἰκ. 5, 11 καὶ 284 285, εἰκ. 7, 18.

³⁹ Α. Jacob, «Inscriptions byzantines datées de la Province de Lecce (Carpignano, Cavallino, San Cesario)», *Atti della Accademia Nazionale dei Lincei*, Anno CCCLXXIX, 1982, serie ottava, *Rendiconti, Classe di Scienze morali, storiche e filologiche* XXXVII (1982), 47.

⁴⁰ Γιὰ τὶς ἰσοψηφίες βλ. P. Perdrizet, «Isopséphie», *REG* XVII (1904), 350 360 καὶ τὰ σχετικὰ λήμματα στὸ *DACL*, XVII, στ. 629 631 καὶ 1603 1606 τῶν L. Jalabert R. Mouterde καὶ H. Leclercq.

⁴¹ Βλ. *DACL*, I, στ. 1571 1572 (F. Cabrol) καὶ *Hellenica* XI XII (1960), 310 311 (L. Robert).

⁴² Ν. Β. Δρανδάκη, *Οἱ παλαιοχριστιανικὲς τοιχογραφίες στὴ Δροσιανὴ τῆς Νάξου*, Ἀθήνα 1988, 46, 48 49.

⁴³ Γ. Μαστοροπούλου, *Νάξος. Τὸ ἄλλο κάλλος. Περιηγήσεις σὲ βυζαντινὰ μνημεῖα*, ἄ.τ., ἄ.ἔ., 218, εἰκ. 180. Vocotopoulos, «Fresques»,

152 154, εἰκ. 2. Jacob, «Inscriptions byzantines», ἔ.ἄ., 49 51, πίν. Ib, Ib. Τοῦ ἰδίου, «Un nouvel Amen isopséphique en Pouille (Nociglia, Chapelle de la Madonna dell'Itri)», *RSBN*, n.s., 26 (1989), 187 195.

⁴⁴ Βλ. π.χ. S. Gerstel, *Beholding the Sacred Mysteries. Programs of the Byzantine Sanctuary*, Seattle Λονδίνο 1999, 15 21. Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 135 146, 158.

⁴⁵ L. Hadermann Misguich, *Kurbinovo*, Βρυξέλλες 1975, 67 90. C. Walter, *Art and Ritual of the Byzantine Church*, Λονδίνο 1982, 199 205. Gerstel, ἔ.ἄ., 21 23. Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 146 159.

⁴⁶ N. Thierry, «Le costume épiscopal byzantin du IXe au XIIIe siècle d'après les peintures datées», *REB* 24 (1966), 310 311. Walter, ἔ.ἄ., 21 22.

⁴⁷ Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 152 153.

⁴⁸ Ἀὐτ., 154.

⁴⁹ K. Papadopoulos, *Die Wandmalereien des XI. Jahrhunderts in der Kirche Παναγία τῶν Χαλκῶν in Thessaloniki*, Graz Köln 1966, 33 34. Jolivet Lévy, *Abside*, 343. Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 164 166.

1074/5 και στόν λίγο μεταγενέστερο Ἅγιο Νικόλαο στό Λαγοπόδο τῆς Ζακύνθου⁵⁰. Ἀπαντᾷ ἐπίσης στήν κόγχη τῆς προθέσεως τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Φτερνό τῆς Λευκάδος, πού ἔχει ἀποδοθεῖ στά τέλη τοῦ 13ου ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ 14ου αἰῶνος⁵¹.

Ἡ ἀπεικόνιση τῶν ἱαματικῶν ἁγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ στήν κόγχη τῆς προθέσεως καί δίπλα τῆς ἐξηγεῖται ἀπό τήν ἀφιέρωση μερίδος τοῦ ἁμνοῦ «εἰς τιμὴν καί μνήμην ... τῶν ἁγίων καί θαυματουργῶν ἀναργύρων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ»⁵². Ἱαματικοὶ ἅγιοι, ἰδιαίτερα δημοφιλεῖς γιὰ εὐνοήτους λόγους, εἰκονίζονται συχνὰ ἀπὸ τὸν 10ο αἰῶνα στό Ἱερὸ ναῶν τῆς Καππαδοκίας⁵³ καί σὲ ναοὺς τῆς γειτονικῆς Ἀπουλίας, ὅπως στῆς κρύπτες τοῦ Roggiardo, τοῦ Σωτήρος στό Giurdignano καί τοῦ Ἁγίου Λεονάρδου στήν Massafra⁵⁴.

Ἡ παράσταση τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καί τῆς ἁγίας Ἑλένης μὲ βασιλικά ἐνδύματα, πού κρατοῦν ἀνάμεσά τους σταυρό, μαρτυρεῖται στήν Καππαδοκία ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 10ου αἰῶνος⁵⁵. Ἡ ἀπεικόνισή τους στό Ἱερὸ Βῆμα σὲ ναοὺς τῆς Καππαδοκίας τοῦ 10ου καί 11ου αἰῶνος ἔχει ἀποδοθεῖ στόν ρόλο τους ὡς διαμεσολαβητῶν πρὸς τὸν Κύριο καί στόν ἀποτροπαϊκὸ χαρακτήρα τοῦ σταυροῦ πού κρατοῦν⁵⁶. Ὁ στρατιωτικὸς ἅγιος Θεόδωρος ζωγραφίζεται ἐνίοτε κοντὰ στήν ἀψίδα σὲ ναοὺς τῆς Καππαδοκίας⁵⁷.

Ἡ παρουσία τοῦ προφήτη Ἡλίας στόν χώρο τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἔχει ἐπισημανθεῖ τὸν 11ο αἰῶνα καί στήν Ἐπισκοπὴ Εὐρυτανίας καί τὸν Ἅγιο Νικόλαο Κορακιάνας⁵⁸. Πρόκειται γιὰ ἀρχαῖστικὸ στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο στήν περίπτωση τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί τοῦ Ἁΐ-Μιχαήλ ὀφείλεται ἴσως στήν δημοτικότητα στήν περιοχὴ τοῦ προφήτη αὐτοῦ, πού ἀποδεικνύεται ἀπὸ τήν ἀφιέρωση

σ' αὐτὸν τοῦ γειτονικοῦ ναοῦ στό χωριὸ Ἅγιος Μάρκος, ὅπου εἰκονίζεται στήν ἀψίδα ὡς ἐπώνυμος ἅγιος⁵⁹.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ ἀσυνήθιστη στόν ἑλλαδικὸν χώρο παρουσία τριῶν γυναικῶν στόν βόρειο τοῖχο τοῦ Ἱεροῦ, ἀπὸ τῆς ὁποῖας τουλάχιστον ἡ μία φαίνεται ὅτι ἦταν ἱαματική. Πρόκειται προφανῶς γιὰ ἐπιλογή τοῦ κτίτορος⁶⁰.

Ποδέα στόν χώρο τοῦ Ἱεροῦ ἀπεικονίζεται κάτω ἀπὸ κόγχες καί στοὺς γειτονικοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου στόν Ἅγιο Μάρκο καί τοῦ Ἁγίου Νικολάου στήν Ἄνω Κορακιάνα⁶¹.

Ἡ μεγάλη ὁμοιότης στήν τεχντροπία καί τὴν μορφὴ τῶν γραμμάτων καί ἰδιομορφίες, ὅπως ἡ ἀπεικόνιση τοῦ ἐπωνύμου ἁγίου στήν ἀψίδα καί Θεοφανείας στό ἀνατολικὸ ἀέτωμα, ἡ ποδέα, ἡ ἰσοψηφία τοῦ ἀμῆν, τὰ παραφορτωμένα μὲ διακοσμητικὰ θέματα ροῦχα πολλῶν μορφῶν, ἀκόμη καί ἡ κυματιστὴ παρυφὴ τῶν ζωνῶν τοῦ κάμπου, ὀδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἡ διακόσμηση τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τοῦ Ἁΐ-Μιχαήλ ἔγινε ἀπὸ τὸ συνεργεῖο πού διεκόσμησε τὸ 1074/5 τὸν Ἅγιο Μερκουρίου στό γειτονικὸ χωριὸ Ἅγιος Μάρκος καί ἐργάσθηκε, ἐπίσης, στόν Ἅγιο Νικόλαο τῆς Κορακιάνας. Ὁ ζωγράφος δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ ὁ ἴδιος. Ἡ σχεδίαση τῶν χαρακτηριστικῶν διαφέρει, ὅπως εὐκόλα διαπιστώνει κανεὶς συγκρίνοντας τοὺς ἱεράρχες τῆς ἀψίδας τοῦ Ἁΐ-Μιχαήλ, πού διατηροῦνται καλύτερα, μὲ τοὺς προφήτες καί τὸν ἅγιο Βασίλειο στῆς κόγχες τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου καί μὲ τῆς δύο διατηρούμενες μορφῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου⁶². Ἡ σχηματοποίηση εἶναι μεγαλύτερη καί οἱ σκιᾶς ἐντονώτερες στόν Ἅγιο Νικόλαο. Οἱ κάπως καλύτερα διατηρούμενοι ἅγιοι τοῦ Ἁΐ-Μιχαήλ ἔχουν μᾶλλον πεζὰ χαρακτηριστικά, ἐνῶ οἱ

⁵⁰ Vocotopoulos, «Fresques», 160, εἰκ. 4. Βοκοτοπούλου, «Ἡ βυζαντινὴ τέχνη στὰ Ἐπτάνησα», ἔ.ἀ. (ὑπόσημ. 4), 162, πίν. 7β. Τοῦ ἰδίου, «Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Νικολάου στό Λαγοπόδο τῆς Ζακύνθου», *Πελοποννησιακὰ Λ'1* (2011), 107, εἰκ. 4.

⁵¹ Π. Δημητράκοπούλου, «Ἀρχαιολογικὲς μαρτυρίες γιὰ τὴν Λευκάδα ἀπὸ τὴν παλαιοχριστιανικὴ περίοδο μέχρι τὸν 15ο αἰῶνα», *Ἐταιρεία Κυθηραϊκῶν Μελετῶν. Ἡ Διεθνὲς Πανίστιο Συνέδριο, Κύθηρα, 21-25 Μαΐου 2006*, τ. I, Κύθηρα 2009, 198 200, εἰκ. 20.

⁵² F. E. Brightman, *Liturgies Eastern and Western*, τ. I, Ὁξφόρδη 1896, 358. Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 166 168.

⁵³ Jolivet Lévy, *Abside*, 345.

⁵⁴ A. Jacob, «Les dédicaces des églises grecques de la Trinité à Martano et de la Théotokos à Calimera (Terre d'Otrante)», *Letteratura e storia meridionale. Studi offerti a Aldo Vallone*, τ. I, Φλωρεντία 1989, 82. M. Falla Castelfranchi, «I programmi iconografici del santuario nelle chiese rupestri del territorio di Fasano», *Quando abitavamo in grotta. Atti del I Convegno internazionale sulla civiltà rupestre, Savelltri di Fasano (BR), 27-29 novembre 2003*, Spoleto 2004, 113.

⁵⁵ Βλ. C. Walter, *The Iconography of Constantine the Great, Emperor and Saint*, Leiden 2006, 47, εἰκ. 40. Γιὰ τὴν παράσταση αὐτῆ, βλ. κυρίως N. Teteriatnikov, «The True Cross Flanked by Constantine and Helena. A Study in the Light of the Post Iconoclastic Re evaluation of the Cross», *ΔΧΑΕ ΙΗ'* (1995), 169 188 καί Walter, *The Iconography of Constantine the Great*, ἔ.ἀ., 39 52, 65 76.

⁵⁶ Jolivet Lévy, *Abside*, 344.

⁵⁷ Αὐτ., 344 345.

⁵⁸ Μαντᾶ, *Πρόγραμμα Ἱεροῦ Βήματος*, 162, εἰκ. 18. Vocotopoulos, «Fresques», 174, εἰκ. 20. Γιὰ τὴν εἰκονογραφία τοῦ ἁγίου, βλ. E. Voordeckers, «Élie dans l'art byzantin», ἐν *Élie le prophète, Bible, tradition, iconographie, Colloque Bruxelles 1985*, Louvain 1988, 155 195.

⁵⁹ Vocotopoulos, «Fresques», 157 158, εἰκ. 4, 6.

⁶⁰ Jolivet Lévy, *Abside*, 345 346.

⁶¹ Vocotopoulos, «Fresques», 163 164, 174, εἰκ. 16, 20. Γιὰ τὴν ποδέα βλ. A. Frolov, «La podéa, un tissu décoratif de l'église byzantine», *Byzantion XIII* (1938), 461 504.

⁶² Vocotopoulos, «Fresques», εἰκ. 7, 8, 10, 21 22.

μορφές του Ἁγίου Μερκουρίου ἀποπνέουν ἡρεμία καὶ ὑπερβατικότητα καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μὲ τὸ πλάγιο βλέμμα καὶ τὰ σφικτὰ χεῖλη προδίδουν ἔνταση.

Οἱ τοιχογραφίες τοῦ 11ου αἰῶνος τοῦ Ἁϊ-Μιχαήλη ἐντάσσονται στὴν ἱερατικὴ ἢ ἐκφραστικὴ τεχνοτροπία, μιὰ καλλιτεχνικὴ κοινὴ, ποὺ κυριαρχεῖ ἀπὸ τὸν 9ο μέχρι τὸν 11ο αἰῶνα, κυρίως ὅμως τὸ β' τέταρτο τοῦ 11ου, σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ στὶς περιοχὲς ποὺ ἐπηρέαζε, ὅπως ἡ Βενετία καὶ ἡ Ρωσία. Τὴν χαρακτηρίζουν ἡ ἔμφραση στὴν πνευματικὴτητα τῶν στατικῶν μετωπικῶν μορφῶν μὲ σχηματοποιημένα αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ συχνὰ ἀδέξιες στάσεις, οἱ ἐπίπεδες ἐπιφάνειες, ὁ τονισμὸς τοῦ γραμμικοῦ στοιχείου. Ἀπαντᾷ σὲ ψηφιδωτὰ σύνολα ἐμβληματικῶν μνημείων, ὅπως ἡ Ἁγία Σοφία Θεσσαλονίκης, ὁ Ὅσιος Λουκάς καὶ ἡ Ἁγία Σοφία Κιέβου ἀλλὰ καὶ στὶς τοιχογραφίες ταπεινῶν ξωκκλησιῶν. Τὸν 12ο αἰῶνα ἐκτοπίζεται στὰ σημαντικὰ κέντρα ἀπὸ τὰ νέα καλλιτεχνικὰ ρεύματα ἀλλὰ ἐπιζει στὴν περιφέρεια, ἰδίως στὴν περιοχὴ τῆς Ἀδριατικῆς⁶³.

Στὴν ἴδια τεχνοτροπία ἀνήκει καὶ ἡ ἀποτειχισμένη τοι-

χογραφία τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου στὴν πόλη τῆς Κερκύρας⁶⁴. Τὸ πλάσιμο καὶ ἡ μορφή τῶν γραμμάτων μοιάζουν πολὺ μὲ τῶν μνημείων ποὺ μᾶς ἀπησχόλησαν, καὶ τὰ ὀρθάνοικτα μάτια θυμίζουν τοὺς ἁγίους τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, τὰ λιγοστὰ ὅμως αὐτὰ στοιχεῖα μιᾶς μόνο μορφῆς δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ δεχθοῦμε μὲ βεβαιότητα ὅτι τὸ ἴδιο συνεργεῖο δούλεψε στὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι κατὰ τὰ μέσα τῆς β' πενηκονταετίας τοῦ 11ου αἰῶνος δραστηριοποιεῖται στὴν βόρειο Κέρκυρα ἓνα ἐργαστήριο ἀξιοπρόσεκτο γιὰ τὴν χρῆση ἀρχαϊστικῶν στοιχείων στὴν εἰκονογραφία (Θεοφάνεια στὸ ἀνατολικὸ ἀέτωμα, ἐπώνυμος ἅγιος στὴν ἀψίδα, ἰσοψηφία τοῦ ἁμὴν στὶς ἐπιγραφές) καὶ συγχρόνως νεωτερισμῶν, ὅπως ἡ ἀπεικόνιση τῆς ἁγίας Μαρίας ποὺ καταβάλλει τὸν Βεελζεβούλ στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου⁶⁵, καθὼς καὶ γιὰ τὴν σχέση του μὲ τὴν μνημειακὴ ζωγραφικὴ τῆς Κάτω Ἰταλίας. Οἱ κερκυραϊκὲς μάλιστα παραστάσεις τῆς Θεοφανείας φαίνονται ἀρχαιότερες ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἰταλιωτικὰ παραδείγματα.

Panayotis L. Vocotopoulos

THE BYZANTINE WALL PAINTINGS OF SAINT MICHAEL *STO VOUNO* IN ANO KORAKIANA, CORFU

The single-aisled timber-roofed church of the St. Michael in Ano Korakiana on Corfu has incorporated in its east part an older church decorated with wall paintings that survive in poor condition. In the semi-dome of the apse the eponymous saint is depicted in bust form while four bishops are depicted frontally in the semi-cylinder. A Theophany is painted in the eastern gable with Christ Pantocrator in bust form, surrounded by the evangelic symbols and two cherubim, and on the east and side walls of the sanctuary saints belonging to various categories are

frontally depicted: St. John the Baptist, a deacon, healing saints, St. Theodore, the Prophet Elijah, female saints, Sts Constantine and Helen. An inscription in the apse preserves the isopsephia 99? (*amen*). These wall paintings reveal a close relationship with the wall paintings of the neighboring church of St. Merkourios, 1074/5, the church of St. Nicholas at Ano Korakiana and churches of Apulia, and are dated to the middle of the second half of the 11th century.

⁶³ Γιὰ τὴν ἱερατικὴ τεχνοτροπία, βλ. Vocotopoulos, «Fresques», 178 180. Βοκοτοπούλου, «Ἡ βυζαντινὴ τέχνη στὰ Ἐπτάνησα», ἔ.ἀ. (ὑπόσημ. 4), 174 175. C. Mango, «Lo stile cosiddetto «monastico» della pittura bizantina», *Habitat-Strutture-Territorio*, Galatina 1978, 45 62. Πρβλ. O. Popova, «The Ascetic Trend in Byzantine Art of the Second Quarter of the Eleventh Century and its Subsequent Fate»,

Νέα Ρώμη 2 (2005) (*Ἀμπελοκήπιον. Studi di amici e colleghi in onore di Vera von Falkenhausen*, τ. II), 243 257.

⁶⁴ Vocotopoulos, «Fresques», 177 178, εἰκ. 23. Π. Λ. Βοκοτοπούλου, «Οἱ τοιχογραφίες τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου», ἔ.ἀ. (ὑπόσημ. 17), 116 118, 121, εἰκ. 1.

⁶⁵ Vocotopoulos, «Fresques», 161 162, εἰκ. 14.